

[Undervisnings- og forskningsministeren]

legialt samarbejde, kollegialt styre, medarbejderindflydelse, som stadig væk også efter den nye lovgivning er helt exceptionelt i forhold til, hvad man kender noget andet sted i den offentlige eller den private sektor. Og demokratiet er intakt med demokratisk valgte ledere, der vælges nøjagtig lige så demokratisk som tidligere, med demokratisk valgte kollektive organer, der vælges nøjagtig lige så demokratisk som tidligere – med uændret styrke for de studerende, men naturligvis med den ændring, at når der kommer to udefra, vil alle de grupper, der kommer indefra, naturligvis få en relativt mindre vægt; det kan ikke være anderledes.

Til gengæld er der for de studerende det nye, at studienævnet, hvor de studerende for alvor har indflydelse med fortsat 50 pct. af pladserne, nu også får mulighed for at sætte kraft bag beslutningerne, idet – og det var jo alle enige om, og her kan SF i hvert fald ikke løbe fra enigheden, for det fremgår af interviews, som hr. Rahbæk Møller har givet i månedsvis i dagspressen og forskellige tidsskrifter – studielederen altså med ansvar over for studienævnet kan købe undervisning ude i byen, dvs. fravælge instituttets egne undervisere om nødvendigt. Ikke fordi det er ideelt, men for at det står klart, hvem undervisningen er til for, og at vi her har moderne universiteter, hvor de studerende skal have en helt reel stemme med magt bag deres indflydelse.

Det har været rejst som et problem, at studielederens stemme ifølge lovforslaget er udslagsgivende i tilfælde af stemmelighed. Det kom ind på foranledning af Justitsministeriet, som gjorde os alle opmærksom på – for vi var alle med til det – at det er sådan, man plejer at gøre; lederens stemme plejer at være udslagsgivende, idet det er juristernes opgave at skabe systemer, der kan løse deres opgaver, og man var bekymret for den blokering, der kunne opstå i tilfælde af stemmelighed.

Men jeg vil gerne sige, at lige så vel som at vi alle gik ind for ændringen, da forslaget kom fra Justitsministeriet, lige så enige er vi alle om, at vi gerne vil ændre det, nemlig sådan, at det er fakultetsrådet, der i tilfælde af stemmelighed må træffe beslutningen. Det er de to regeringspartier fuldstændig klar til, det var vi meget hurtige til at acceptere, og det kan jeg forstå der er bred enighed om.

Det giver visse problemer, vil jeg lige sige, fordi der er visse sager, der ikke er særlig egnede til at blive afgjort i fakultetsrådet, men om nødvendigt synes jeg, vi skulle blæse på det problem og vedtage det alligevel, for meningen er jo ikke, at sagen skal løses i fakultetsrådet; meningen er jo, at de skal se at blive enige. Det skal jeg derfor ikke gøre til et stort spørgsmål, og hvis man ønsker en ren model, hvor man i tilfælde af stemmelighed lægger beslutningen i fakultetsrådet, skal det ikke komme an på mig – det kan vi godt acceptere – men jeg vil selvfølgelig lige orientere om de vanskeligheder, der kan være, så man ved, hvad det er, man i så fald gør.

Jeg synes, hr. Rahbæk Møller har været usædvanlig usaglig i dag, og det har andre jo også sagt, så jeg skal ikke gøre meget mere ud af det. Talen om stærke mænd er helt urimelig; disse demokratisk valgte ledere er hele vejen rundt begrænset af demokratisk valgte kollektive organer. De demokratisk valgte kollektive organer lægger budgettet og fastsætter generelle retningslinier, inden for hvilke lederne skal holde sig. Det er en model, som giver lederne betydelig flere tøjler på, end det er normalt i hele den øvrige offentlige sektor. Så der er ikke baggrund for den diktatur- og fascismesnak og andet. Jeg synes, det vidner om, at SF også selv føler, at man her har en lidt dårlig sag, som man er nødt til at puste op for at få den til at syne af noget. Det virker næsten, som om man, da man nu er gået på kompromis i EF-sagen, i hvert fald skal finde en anden sag, hvor man kan køre for fuld udblæsning og få medlemmerne til at føle, at man dog kan kende sine folk på Tinge i landskabet igen.

Jeg ved ikke, hvad der ligger bag, men jeg er forbløffet over hr. Rahbæk Møllers ordvalg i dag, og jeg vil gerne bekræfte, hvad fru Elisabeth Arnold sagde, nemlig at det bestemt ikke var de ord og de holdninger, vi mødte, da vi forhandlede stille og roligt, og hvor hr. Rahbæk Møller var en central person, som der blev lyttet til, sådan som vi hele vejen igennem har lyttet til hinanden.

Den sidste bemærkning, jeg vil gøre, er, at jeg synes, det er flot for dansk folkestyre og også for den respekt, vi jo gerne skulle nyde ude omkring i samfundet, at vi i en så betændt sag, som har været drøftet så længe og med så mange skyttegrave og med så megen mudder-